צא א מיי' פ"ח מסה"מ שגגות הלכה י:
א ב מיי' פ"ח מהל' ממזרים כפה"מ הל' ח:
ב ג מיי' שם פ"ג הלכה כ:
ג ד מיי' שם הל' ז:
ד ה מיי' שם ופ"ו מהל' איסורי ביאה הל' ז:
ה ו מיי' פ"ג מהל' טומאת צרעת הל' ו:
ו ז מיי' שם פי"ח הל"ח:
ז ח מיי' שם פ"ו הלכה ח:
ח ט מיי' שם פי"ח הלכה ח:
ט י מיי' פ"ח שם הל' ז:
י כ ל מיי' פ"ח מהל' ממזרים כפה"מ הל' ח:
יא מ ומיי' פ"ח מהל' מעשה הקרבנות הל' ון:

תורה אור השלם

1. דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב מִבְּשָׂרוֹ זוֹבוֹ טָמֵא הוּא: ויקרא טו ב
2. הַזְּעָרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הַנֶּגַע בְּבָגְדָיו יִהְיוּ פְרֻמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָרוּעַ וְעַל שָׂפָם יַעְטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא: ויקרא יג מה
3. וְכִבֶּס הַמְטַהֵר אֶת בְּגָדָיו וְגִלַּח אֶת כָּל שְׂעָרוֹ וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֵר וְאַחַר יָבוֹא אֶל הַמַּחֲנֶה וְיָשַׁב מִחוּץ לְאָהֳלוֹ שִׁבְעַת יָמִים: ויקרא יד ח
4. וְכִי יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֵּן יַעֲשֶׂה: במדבר טו יד
5. הַקָּהָל חֻקָּה אַחַת לָכֶם וְלַגֵּר הַגָּר חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכֶם כַּגֵּר יִהְיֶה לִפְנֵי יְיָ: במדבר טו טו

שיטה מקובצת

[1] אלא דכ"ע לטבילות קא מדמי להו. לענין שתאכל בקדשים בקרבן אחד אבל פטורה לא הויא. הרא"ש ד"ל. ובחוששין לפשיעה. כשאומרת על האחרונה משמע על האחרונה אני מביאה קרבן זה כדי לאכול בקדשים או כמו טבילה שהיא באחרונה מטהרת כל טומאות שקדמו לה כן קרבן זה שהיא מקרבת על האחרונה מטהרתה לאכול בקדשים ולא תנכה עליה כל הלידות שקדמו לה ודינה שלא נפטרה מלהביא שאר קרבנותיה דלשון על האחרונה משמע דלהכשירה בקדשים הביאתו ולא לפטור לגמרי אבל אם תאמר על אחד מקן פשעה דסברה למימר כשהביאה על אחת מהן נפטרה לגמרי וכן נמי אם אמרה על הראשונה פשעה דסברה דבראשון נתחייבתי נפטרו כולן. הרא"ש:

[2] כפרה: ס"ש כפורים ארבעה מחוסרי כפרה. כל הנ"ל מלוקין בזב וזבה שזה כתוב וזה שזה כתוב וזה שזה כתוב וז

לכם הקפשיו. במקצת ולא כל קרבנותיכם ומיהו עולה מסתבר דמכשרא דכולה כליל: **מינה וטבילה והרלאת דמים.** מפרש לקמן: **והקריבו.** גבי עולת העוף דנדבה בויקרא: **והקריב.** משמע קרבן אלא: **היולאים.** כשעת יציאתן מלו: **בדמיך.** דם פסח ודם מילה: **הרלאת דמים.**

יכול שאני מרבה אפילו מנחה ת"ל כן תניא אידך [1]יעשה אשה ריח ניחוח לה' שומע אני כל שעולה לאשים אפילו מנחה [1]ת"ל כאשר תעשו כן יעשה מה אתם מיני דמים אף הם מיני דמים אי מה אתם עולה ושלמים אף הם עולה ושלמים ת"ל [2]כבכם [ז] כגר יהיה לכם הקשתיו ולא [ז] (לדבר אחר) לקרבנותיכם רבי אומר ככם כאבותיכם מה אבותיכם לא [8]נכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דם אף הם לא יכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דמים [ז] להביא פרידה אחת א"א שלא מצינו בכל התורה כולה: לא אמרו קן אלא להקל עליו: ולא והתניא [3]והקריבו מה ת"ל לפי שנאמר בתורים [34]והקריב שומע אני האומר הרי עלי עולת העוף לא יפחות משני פרידין ת"ל והקריבו [2]אפי' פרידה אחת חובה מיהא לא אשכחן והאיכא יולדת דמתיא בן יונה או תור לחטאת משום דאיכא כבש בהדה אמר מר מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא כו' בשלמא מילה דכתיב [5]כי מולים היו כל העם היוצאים אי נמי מהכא [6]ואעבור עליך וארא'ך מתבוססת בדמיך ואומר לך בדמיך חיי וגו' הרצאת דמים [ז] דכתיב [7]וישלח את נערי בני ישראל אלא טבילה מנלן דכתיב [8]ויקח משה [ז] חצי הדם ויזרק על העם [ז]ואין הזאה בלא טבילה [ז]אלא מעתה האידנא דליכא קרבן לא נקבל גרים אמר רב אחא בר יעקב [1]וכי יגור אתכם גר [ז] אשר בתוככם [7]וגו' תל"ר [8]גר בזמן הזה צריך שיפריש רובע לקינו אר"ש כבר נמנה עליו רבן יוחנן בן זכאי ובטלה מפני התקלה אמר רב אידי בר גרשום אמר רב אדא בר אהבה הלכה כר"ש ואיכא דמתני לה על הדא דת"ר [ז] [9]גר תושב [ז] מותר לעשות מלאכה בשבת לעצמו כישראל בחולו של מועד ר"ע אומר כישראל בי"ט ר' יוסי אומר גר תושב עושה [ז] בשבת לעצמו כישראל בחול [ז] רש"א אחד גר תושב ואחד [עובד כוכבים] עבד ואמה התושבים עושין מלאכה בשבת לעצמן כישראל בחול [ז] **מתני'** [7]אלו מביאין על הזדון כשוגג [7]הבא על שפחה ונזיר שנטמא ושבועת העדות ושבועת הפקדון [7]חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה [7]ה[7]וחמשה מביאין קרבן עולה ויורד אלו מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה [7]הבא על שפחה ביאות הרבה [7]ונזיר שנטמא טומאות הרבה: **גמ'** הבא על השפחה מנלן דת"ר [9]וכפר עליו הכהן באיל האשם [7] על חטאתו אשר חטא מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה [7](באיל האשם) ונסלח לו מחטאתו אשר חטא [7]לעשות [7] [7](שוגג כמזיד): נזיר שנטמא: מנלן [7] דכתיב [10]וכי ימות מת עליו בפתע פתאום פתע זה שוגג וכן הוא אומר [11]אם בפתע בלא איבה הדפו פתאום זה אונס וכן הוא אומר [12]ויאמר ה' פתאום אל משה [7] תניא אידך [9] פתאום זה [7]מזיד וכן הוא אומר [13]ערום ראה רעה ונסתר ופתאים עברו ונענשו נכתוב קרא פתאום דמשמע שוגג ומשמע מזיד ומשמע אונס [7] מזיד ואונס כדאמר ומשמע נמי שוגג דכתיב [14]פתי יאמין לכל דבר ולא נכתוב קרא פתע אי כתב קרא פתאום [7] דמשמע שוגג ומשמע מזיד ומשמע אונס ה"א [7] כי מייתי קרבן בשוגג מידי דהוי אתורה כולה אבל אונס ומזיד אימא לא כתב רחמנא פתע דשוגג הוא לגלויי עליה דפתאום דאונס [7]ומזיד הוא דאפי' הכי חייב רחמנא: [7] שבועת העדות: מנלן דת"ר [7]בכולן נאמר ונעלם כאן לא נאמר ונעלם [7]לחייב על [7] [9](השוגג כמזיד): שבועת הפקדון: מנלן יליף [9] תחטא תחטא משבועת העדות: חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה: קתני הבא על השפחה ביאות הרבה מנלן דת"ר וכפר עליו הכהן באיל האשם [7] על חטאתו אשר חטא מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה [7] [9](באיל האשם) ונסלח לו מחטאתו אשר חטא לעשות שוגג כמזיד כשוגג והא קרא כי כתיב במזיד כתיב אלא אימא לעשות שוגג כמזיד בעא מיניה רבי חנינא טירנאה מר' יוחנן [7] הבא על חמש שפחות חרופות בהעלם אחת מהו חייב על כל אחת ואחת או אינו חייב אלא אחת אמר ליה חייב [9]על כל אחת ואחת [7] מאי שנא מחמש העלמות בשפחה אחת א"ל [7] אין שפחה אחת גופין מוחלקין ה' שפחות גופין מוחלקין ומנלן דגבי [7] שפחה גופין מוחלקין אמר ליה לאו אמרת גבי עריות [9]ואשה [6]לחלק על כל אשה ואשה גבי שפחה נמי כתיב [15]אשר ישכב את אשה שכבת זרע והיא

תוספות ויזרוק על העם. שמטו עולות הרגה ושלמים הרגה שהספיק דמם לזרוק על כל אחד משניהם: **ואין** הזאה בלא טבילה. להכניס גר שנא בזמן הזה להתגיר צריך טבילה: **צריך שיפריש** רובע כו'. לא דמי לזבח ויולדת דלא מפרשי מסוס דקרבן שלהם לכהסירן בקדשים אבל גר מביא קרבן לאחיו נקהל: **בישראל** ב"ט. דנפשה בעלמא כתיב ביה ולא שביתה: **הלכה** כר"ש. דאמר גר ועבד ואמה התושבים עושין מלאכה לעצמן כישראל בחול ודוקא לעצמן ולא לאחרים: **ה"א** כי מייתי קרבן בשוגג כו'. מימה א"כ לכתוב קרא בשוגג:

מסורת הש"ם

א) [ביקלוט ליתא], ב) [זבחים סה.], ג) [ירמות מו: ע"ש], ד) [נ"ל לדורותיכם וגו'], ה) [נ"ל לא.], ו) [נקמן סה: ע"ש], ז) [בעל.מ.], ח) בעל ב., ט) [מזר יח.], י) [ביקלוט ליתא], כ) [נ' קושת הר"י בפסחים לג: ד"ה מעלה], ל) [נ"ל מיד כשוגג וכ"ה בת"כ וביקלוט וע' לקמן בסמוך], מ) [ע' תוס' בפסחים לב: שהיתה בקושיא], נ) שבועות כה: לא: לה., ס) [נ"ל המזיד כשוגג], ע) [סוטה לב. שבועות לד.], פ) [ביקלוט ליתא], צ) בעל.מ.], ק) [בעל.מ.], ר) כס"ל: בהדי, ש) [ויקרא יח], ת) לא מצא בס"ש: שם שם אלוגתא בזה אך מחגיגה ד' ו. אלוגתא דצ"ש וב"ה וע' בנה"ר שהיתה בל"ש.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שבועת וכו' אבל הס"ד ואח"כ מ"ש אשר חטא מדמלי לאמתר:

גליון הש"ם

גמ' פתאום זה מזיד. ע' פסחים לב ע"ב תד"ה מעלה:

מוסף רש"י

והקריבו מה ת"ל. בעולת העוף כתיב והקריבו הכהן אל המזבח, מה ת"ל, הא כתיב והקריב מן התורים וגו', ולהכתוב בתריב ומלקן הכהן אל המזבח אל המזבח (בחולין סה.). פרידין. נחלות (שם). ויזרוק על העם. הזאה הוא (יבמות מו:). צריך שיפריש רובע לקינו. רובע שקל הקיינו אלי דינר ויהן הן דמי הן כדמתנן (לעיל ח:) עמדו קינין בו ביום ברבעתים, אהגר חייב בקרבן, כדתניא ככם כגר יהיה, כאבותיכם, מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דמים ואחאת דמים, לכתיב ואלי הדם זרק על המזבח, אף הם לא יכנסו אלא במילה וטבילה והרצאת דמים כו', במקבת כריתות (כא:) מקיק מילתא דסני ליה בעולת העוף, אלבך יפרים רובע לקינו, שנמל שנאמר בתיב בית המקדש מימיו ויקרבינו (ר"ה לא:). מפני התקלה. דלמא אתי לאתבויי מייתי (שם). בכולן נאמר ונעלם. בכל הכתובים בקרבן עולה ויורד, כגון שבועת ביטוי וטומאת מקדש נאמר ונעלם, כאן. בשבועת העדות, לא נאמר (שבועות לא:).

רבינו גרשום

עצמה קסבר מגדף היינו מברך את השם כלומר שפושט יד וכופר בעיקר. גורף קערה ולא חיסרה קסבר מגדף היינו עובד עבודת כוכבים משורר לע"ז גירף קערה שכפר בעיקר ולא חיסרה שלא פשט ידו בשם הקדש: המפלת כמין בהמה חיה ועוף. שנאמר בהן יצירה כמו באדם: המפלת סנדל. ולד שנתקלקלה צורתו ושפיר מרוקם כדאמר במס' נדה תחלת בריתו מראשו ב' עיניו כב' טיפי זבוב: או שליא. דאין שליא בלא ולד אלא שנימוח: והיוצא מחותך. שהרוציא החיה אברים אברים: מאי וכן שפחה פשיטא דהא איתרבי: הני מילי בדבר ששוה בין באיש בין באשה. כגון עשה שלא הזמן גרמא: ואין ידוע מה הפילה. אם נפל הפילה או רוח הפילה: אחת ממין פטור. כחללו דאמר לקמיה שפיר מלא מים וכו' ואין ידוע איזו ילדה מין פטור: מביאות. אינו נאכל אלא ישרף או יקבר: א"ר יוסי אימתי אינו נאכל בזמן שהלכו זו למזרח או למערב דאינן יכול להתנות אבל אם היו שתיהן

תורה אור השלם

1. וְכִי יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֵּן יַעֲשֶׂה: במדבר טו יד
2. הַקָּהָל חֻקָּה אַחַת לָכֶם וְלַגֵּר הַגָּר חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכֶם כַּגֵּר יִהְיֶה לִּפְנֵי יְיָ: במדבר טו טו
3. וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן אֶל הַמִּזְבֵּחַ וּמָלַק אֶת רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְנִמְצָה דָמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא א טו
4. וְאִם מִן הָעוּף עֹלָה קָרְבָּנוֹ לַיהוָה וְהִקְרִיב מִן הַתֹּרִים אוֹ מִן בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת קָרְבָּנוֹ: ויקרא א יד
5. כִּי מֻלִים הָיוּ כָּל הָעָם הַיֹּצְאִים וְכָל הָעָם הַיְלֻדִים בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם לֹא מֹלוּ: יהושע ה ה
6. וְאֶעֱבֹר עָלַיִךְ וְאֶרְאֵךְ מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדָמָיִךְ וָאֹמַר לָךְ בְּדָמַיִךְ חֲיִי וָאֹמַר לָךְ בְּדָמַיִךְ חֲיִי: יחזקאל טז ו
7. וַיִּשְׁלַח אֶת נַעֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זְבָחִים שְׁלָמִים לַיהוָה פָּרִים: שמות כד ה
8. וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּזְרֹק עַל הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְיָ עִמָּכֶם עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: שמות כד ח
9. וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן בָּאִיל הָאָשָׁם לִפְנֵי יְיָ עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ מֵחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא: ויקרא יט כב
10. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נְזִרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ: במדבר ו ט
11. וְאִם בְּפֶתַע בְּלֹא אֵיבָה הֲדָפוֹ אוֹ הִשְׁלִיךְ עָלָיו כָּל כְּלִי בְּלֹא צְדִיָּה: במדבר לה כב
12. וַיֹּאמֶר יְיָ פִּתְאֹם אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן וְאֶל מִרְיָם יְצֵאוּ שְׁלֹשְׁתְּכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתָּם: במדבר יב ד
13. עָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר וּפְתָיִים עָבְרוּ וְנֶעְנָשׁוּ: משלי כב ג
14. פֹּתִי יַאֲמִין לְכָל דָּבָר וְעָרוּם יָבִין לַאֲשֻׁרוֹ: משלי יד טו
15. וְאִישׁ כִּי יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה שִׁכְבַת זָרַע וְהוּא שִׁפְחָה נֶחֱרֶפֶת לְאִישׁ וְהָפְדֵה לֹא נִפְדָּתָה אוֹ חָפְשָׁה לֹא נִתַּן לָהּ בִּקֹּרֶת תִּהְיֶה לֹא יוּמָתוּ כִּי לֹא חָפְשָׁה: ויקרא יט כ

שיטה מקובצת

(א) ככם. עי' תוס' מנחות (דף סב ע"ב): (ב) תיבות לדבר אחר נמחק: (ג) דמים ס"י אי מה אבותיכם בדם עולה וזבחים שלמים אף הם כו' ת"ל ועשה אשה ריח ניחוח לה': אמרת צא וראה דמה מין דמים שכולה עולה לאישים ואין לך הימנו היתר אי אתה מוצא אלא עולת העוף ע"כ: (ד) עי' בחדושין: (ה) משה את הדם תיבת חצי נמחק: (ו) טבילה. גליון בלא טבילה לפניה כדי לקבל ההזאה.

עין משפט נר מצוה

יא א מיי' פי"ג מהל' איסורי ביאה הל' ג:
יב ב מיי' פי"ד מהל' מעה"ק הלכה כ ופע"ז הלכה ג:
יג ג מיי' (פ"א מהל' ע"ז הלכה ו) [פ"כ מהל' שבת הל' יד טוש"ע א"ח סימן רס סעיף ג]: יד ד מיי' פ"ט מהל' שגגות הלכה ה:
טו ה מיי' פ"א שם הלכה ה:
טז ו מיי' שם פ"ז שם הל"ח:
יז ז מיי' פ"ו מהלכות מילה הלכה טו:
יח ח מיי' שם הל' ג:
יט ט מיי' פ"ז מהל' שבועות הלכה יב:
כ י מיי' פ"ט מהלכות שגגות הלכה ז:
כא כ מיי' שם הל' ה:
כב ל מיי' שם פ"ח הלכה ג:

ט) אולי ל"ל אי נמי תבעי ליה אי נופין מחלקין בחמש וכו'.

ארבעה מחוסרי כפרה פרק שני כריתות

והיא שפחה לחלק על כל שפחה ושפחה. תימה דהכא בעינא לחלק אע"ג דגופין מוחלקין ואתם פרק לאומו ואת"ל בנו (חולין פב:) לא תשחטו ביום אחד משמע דפשיטא דחייב גבי שחטה ואת"כ שחטו בניה משום דגופין מוחלקין אע"ג דליכא קרא וכן לקמן בפרק אמרו לו (דף יז.) דאמרי שבתות כי גופין דמיין:

תורה אחת למצורעים הרבה. ובמורת כהנים מפיק ליה מדכתיב וכבסה אחת מלמד שמביא אחת על נגעים הרבה ומוחלת תהיה תורת דרש הורה אחת לכל מצורעין לפי שמלינו שחלק הכתוב בטומאותיהם ובשבועותיהם: **מפלת תאומים איצטריכא ליה.** סד"ל במפלת תאומים מודה רבי יהודה לרבנן וקשה דל"ל מפלת תאומי"ן למאן קמני לה לר' רבנן פשיטא לפ ואי לר' יהודה הא מודה לרבנן ל"ע:

ונטמא בשמיני כיון דיצאת שעה שראוייה להקריב [ז] קרבן מחייב על כל אחת ואחת אלא [ח] ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה [ט] (ומאי דרבי יוסי) בר' יהודה דתניא[1] וקדש את ראשו ביום ההוא ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי ר"י בר' יהודה אומר ביום תגלחתו: **מתני' המקנא** לאשתו ע"י אנשים הרבה [י] ומצורע שנתנגע נגעים הרבה [יא] הביא ציפרין ונתנגע לא עלו לו עד שיביא חטאתו רבי יהודה אומר עד שיביא אשמו: **גמ'** מנלן דכתיב[2] זאת תורת הקנאות [יב][2] תורה אחת לקנויין הרבה: מצורע שנתנגע נגעים הרבה כו': מנלן דכתיב[3] זאת תורת המצורע [3]תורה אחת למצורעים הרבה: הביא ציפרין ונתנגע לא עלו לו עד שיביא חטאתו רבי יהודה אומר עד שיביא אשמו: [יב] והאמרת אין מביא אלא קרבן אחד חסורי מחסרא והכי קתני [יג]הביא ציפרין ונתנגע [יד] אין מביא אלא קרבן אחד ולאקבועי בעניות ובעשירות לא מיקבע עד שיביא חטאת [טו] רבי יהודה אומר עד שיביא [טז]אשמו תנן התם [יז]מצורע [יח] שהביא אשמו והעשיר הכל הולך אחר חטאת דברי ר"ש רבי יהודה אומר [יט]הכל הולך אחר אשם תניא ר"א בן יעקב אומר הכל הולך אחר ציפרין [כ]אמר רב יהודה אמר רב שלשתן מקרא אחד דרשו [4]אשר לא תשיג ידו בטהרתו ר"ש סבר דבר המכפרו ר' יהודה סבר דבר המכשירו ר' אליעזר בן יעקב [כא] אומר דבר הגורם לו טהרה ומאי נינהו ציפרין: **מתני'** [כב]האשה [כג] שילדה ולדות הרבה עון[1] והפילה בתוך שמונים נקבה חזרה והפילה בתוך שמונים נקבה והמפלת תאומים ר' יהודה אומר מביאה על הראשון ואינה מביאה על השניה מביאה על השלישי ואינה מביאה על הרביעי: **גמ'** מנלן [1]דתני תנא קמיה דרב ששת[5] זאת תורת היולדת לזכר ולנקבה [2]מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול אף על הלידה ועל הזיבה ת"ל זאת [כד] קתני יכול [כה] על הלידה ועל הזיבה אינה מביאה אלא קרבן אחד אלא מעתה אכלה [כו] דם וילדה ה"נ דאין מביאה אלא קרבן אחד אימא הכי יכול [כז] על הלידה שלפני מלאת ועל הלידה שלאחר מלאת [כח] ת"ל זאת: הפילה בתוך שמונים כו': כשתמצי לומר לדברי ר' יהודה ולד ראשון גורם ומולד ראשון מונה לדברי חכמים ולד שני גורם ומולד שני מונה כשתמצי לומר פשיטא [כט] הכי איתא מפלת תאומים איצטריך ליה ס"ד אמינא במפלת תאומים מודה רבי יהודה לרבנן קמ"ל [ל] איבעיא להו בטומאה

מביאה קרבן אחד על הראשון על הולד הראשון ולא על השני מפני שנולד בתוך מלאת של ראשון ומביאה על השלישי משום דהוא לא נולד תוך מלאת [לא] דלא משכינן מלאת לשני דכמאן דליתיה דמי הואיל ונולד תוך מלאת של ראשון ושלישי הוי תחילת לידה ואינה מביאה קרבן על הרביעי הואיל ונולד תוך [לב] (מ"ר) מלאת של שלישי אבל שלישי לא נולד תוך מלאת דראשון דהא עברו ימי טומאה דראשון [לג](וילירת שני וטומאתו וילירת שלישי) דהוי טפי מפ' לראשון וגבי תאומים נמי דקפליג ר' יהודה כגון שנולד שלישי לאחר מלאת דראשון ועל מלאת דשני לא בתמן דליתיה דמי: **גמ'** כל היכא דכתיב תורת משמע רבים: **יחול על הלידה ועל הזיבה.** קרבן אחד כגון שראתה ג' ימים בימי זיבה והספיקה רביעי וילדה בחמישי הרי זו יולדת בזוב כדאמרי' בנדה (דף לו:) דבעי שתפסוק מן הזוב סמוך לגילה ואם לא פסקה ולא דם מחמת הולד ואינה יולדת בזוב: **אלא מעתה.** מהיכא מיסק דעתיה דעל הלידה ועל הזיבה קרבן אחד דאיצטריך קרא למעוטי הא ולא אכלה מלב וילדה מי סלקא אדעתין דמביאה קרבן אחד על הלידה ועל החלב וגבי זיבה נמי מה עניה אצל לידה [לד]: **זאת.** משמע על לידה [לה]אחת מביאה [לו] [קרבן אחד על ולדות הרבה] הא אחר מלאת חייב על כל אחת ואחת: **לדברי ר' יהודה.** מדלא חשיב מלאת לשני ש"מ ולד ראשון גורם לקרבן ומולד ראשון מונה פ' יום הילכך שנולד אחר מלאת דראשון ולד מעליא הוא לקרבן: **לדברי חכמים.** דלא מחייבי אלא חד אבתרא מחייבי ליה דסבירא להו ולד שני כלומר אחרון גורם לקרבן וראשון דלא מלו ימי טוהר דיליה לית ליה קרבן ומשני מיגיו מלאת עד שלישי ומשלישי עד רביעי ולא [לז] מטמא מלאת אלא עד בתרא: **פשיטא דסבי איתא.** דאי לאו הכי מאי טעמייהו: **מפלת תאומים איצטריכא ליה.** משום מפלת תאומים איצטריך ליה תנא לאשמועינן דבמפלת תאומים נמי פליג רבי יהודה דמהו דתימא בתאומים מודה דחדא לידה אריכתא היא הואיל ועיבורן כאחת [לח] ואית ליה נמי מלאת לשני ושלישי לאו בר קרבן הוא:

תוספות תורה אחת לקנויין הרבה. תימה דבסוטה אמרינן לרבנן אין אשה שותה ושונה ולו' יהודה בשם אחד ושני בועלת אינה שותה וכיון דאינה שותה למאי איצטריך דלא מייתי אלא קרבן אחד:

---

[1] ר"ש ד"ס והמפלת וכו' ימי טוהר דשני כל אלו מביאה קינן:

גליון הש"ם

גמ' לחלק על כל שפחה ושפחה. ע' קדושין עז ע"ב תד"ה הני גופין. ובסנהדרין מד ע"ב תד"ה הנרבע:

רבינו גרשום

בלילה ושתים ביום ושביעי דהא ראייה ראשונה של זב אם לא ראה שוב אותה ראייה אחת דינה כשכבת זרע בעלמא וכבעל קרי דאין לה אלא טומאת ערב בלבד: ואילו הזא עוד תרתי מצטרפי לקרבן: מאי אריא. לא מצי יליף דראייה ראשונה בדין הוא דמצטרפין דחזיא בזמן חיובא כו': והאמר חזקיה נטמא. נזיר ביום שמיני לטהרתו מביא קרבן אחר בליל שמיני אינו מביא קרבן אחר: ור' יוחנן אמר אפי'. נטמא בלילה דקסבר לילה לא מחוסר זמן: כי איצטריך ליה לר' יוחנן למימר אחת בלילה ושתים ביום מביא קרבן וכו' מהו דתימא בו' האשה שיש עליה ספק חמש לידות. ספק אם ילדה הוא או ספק ולד: או ספק חמש זיבות. ספק אם ראתה שלש זיבות קודם נדתה או בתוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה שהיא שומרת יום ולא זבה: מביאה קרבן אחד. מספק ומותרת ליכל בזבחים: ואין השאר. דקרבנות האחרים עלה חובה להביא הואיל וספק לידות היו: אבל אם היו עליה חמש לידות וראות או חמש זיבות וראות מביאה קרבן א' ואוכלת בזבחים והשאר עליה חובה להביא: ומעשה שעמדו קינין. של יולדות ושל זבות בירושלים בדינו זהב הקן מפני שאמרו השאר עליה חובה ובאו נשים הרבה שהיו עליהן חמש לידות וראות וזיבות וראות ורבו לקנות והוקירו הקינין: אמר רשב"ג המעון הזה. נשבע במי ששיכן שמו בבית הזה שלא אלין הלילה עד שאזלול הקינין

תורה אור השלם

1. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לַחַטָּאת וְאֶחָד לָעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:

במדבר ו יא

2. זֹאת תּוֹרַת הַקִּנְאֹת אֲשֶׁר תִּשָּׂטֶה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁהּ וְנִטְמָאָה:

במדבר ה כט

3. זֹאת תּוֹרַת הַמְּצֹרָע בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן:

ויקרא יד ב

4. זֹאת תּוֹרַת אֲשֶׁר בּוֹ נֶגַע צָרַעַת אֲשֶׁר לֹא תַשִּׂיג יָדוֹ בְּטָהֳרָתוֹ:

ויקרא יד לב

5. וְהִקְרִיבוֹ לִפְנֵי יְיָ וְכִפַּר עָלֶיהָ וְטָהֲרָה מִמְּקֹר דָּמֶיהָ זֹאת תּוֹרַת הַיֹּלֶדֶת לִזָּכָר אוֹ לְנֹקֵבָה:

ויקרא יב ז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ס והמפלת וכו' ימי טוהר דשני כל אלו מביאה קינן:

מוסף רש"י

נזירות דטהרה משביעי הוא דחיילא. מזיר שנטמא וספר שנעה לחזור ולהתחיל מזירות טהרה, מז' מחילה, ומשכחת לה דמביא קרבן אחד על טומאות הרבה, כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי, דכיון דבשביעי טהור הוה הוו לכו ג' טומאות, וקרבן אחד הוא מביא ואף על כל טומאה וטומאה, משום דבאמי טומאות הרבותות לא יתה שעה רשוי להביא קרבן, לפיכ בשלת קרבן אלא בשמיני, הלכך אינו מביא אלא בן אחד בשמיני. להכי נקט מני דאמי נטמא בז', דמהדר אג' טומאות משום דאמי בתמימין טומאות הרבה (לעיל ב:). כולה טומאה אריכתא היא. דלא בא לכלל טהרה (שם). וקדש את ראשו. לנזירות טהרה אמיה (שם) שיתחיל למנות לענין נזירות, ביום ההוא. ביום הבאת קרבנותיו שהוא שמיני דבשמיני ויום השמיני יבא שמי מורים (נזיר יח.). ביום תגלחתו. שהוא שביעי, כלומר ונגלח לאחר ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו (שם). והעשיר. עד שלא הספיק להביא את טלו, לו עשיר ותעני (נדה נ.). הכל הולך אחר חטאת. אם הביא הולך מעלת בהמה בעשירות מביא נמי עולה בהמה ואם הביא חטאת הענוף בעניות אע"פ שהעשיר מביא נמי עולה בעניות (ערכין יז: וכעי"ז נדה שם). אחר אשם. אם בשהקריב אשמו היה עשיר, יקריב את האחרים בעשירות (נדה שם). אחר ציפרין. שתי ציפרים מיות טהורות שהיה כהן מטהר כהם את המצורע שבעת ימים קודם תגלחתו, ולא קרבן הן ושוים בעשיר ובעני, ואם נאחזה שעה היה עשיר מביא כל קרבנותיו בעשירות (שם וכעי"ז ערכין שם). מקרא אחד דרשו. דגזירת הכתוב היא (ערכין שם). דבר המכפרו. דהכי כתיב במצורע עני וכפר עליו הכהן ומאיך ליה הא קרא דחטא מוהר אחר כו נגע צרעת וגו' דמשמע אחר כו נגע תביא ידו בשעת כפרה יהא לו תוהר זו של לוות ואע"פ שהשעינה ידו אחר כך (שם). דבר המכשירו. דהכי משמע אחר לא תביא ידו בשעת טהרה הא לו תוהר עניות, וטהרה זהו אחר המכשירו לבא במקדש ולאכול בקדשים, שמהם אחאם הוא נותן על בהונות ומנוך אוזנם (שם). ומאי נינהו ציפרין. שתי ציפרים כדגרמינן לו טהרה. אחר נינהו ציפרין. לפרין אחר הטמאה בעשירות (נדה שם).

שיטה מקובצת

(ח) נזיר שנטמא טומאות הרבה. פי' הקונטרס הא דלא צריך קרא לומר דחייב קרבן אחת על עבירות הרבה בנזיר כמו דצריך במצורע וביולדות ובשפחה ובמקנא משום דמסברא נפקא דאי נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי בין לר' ובין לר' יוסי בר יהודה אינו חייב אלא קרבן אחד דהא דצריך קרא גבי יולדת דפטורה בקרבן אחד תוך מלאת היינו משום דאלידה קפיד רחמנא אבל גבי נזיר לא צריך קרא דכיון דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי כולה טומאה אריכתא היא כיון דלא יצא לשעה הראויה להביא קרבן כדמפרש תלמודא. תוס': (ט) עי' בחדושין: (י) אי דנטמא בשמיני פשיטא דחייב על כל אחת ואחת ואע"ג דצריך קרא דזוהא לחלק בין לפני מלאת בין לאחר מלאות גבי יולדת שאני התם משום דכתיב תורת וסד"א דפטור בקרבן אחד אף לאחר מלאת כדאשכחן במצורע הביא ציפרין ונתנגע דפטור באלו ציפרין משמע אפילו בשמיני. תוס': (יא) להקריב בה קרבן: (יב) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק: (יג) ומצורע שנתנגע כו' פי' כגון הביא ציפרין ונתנגע כו' כדמפרש דבלאו הכי לא מצינו למימר דכולה נגע אריכתא היא ובגמרא פריך רישא אסיפא דקתני לא עלו דמשמע דבתר שיתרפא מן האחרונה יצטרך להביא ציפרין כי אינו עולה אחת על כולן. תוס': (יד) מתיבת הביא עד סוף המשנה נמחק: (טו) תורה אחת לקנויין הרבה צ"ע דנזיר מנ"ל דאינו מביא אלא קרבן אחד על טומאות הרבה ושמא מדכתיב זאת תורת הנזיר אבל קשה א) למה לא פירש התלמוד. תוס' הרא"ש ז"ל: (טז) אשמו גמ' והאמרת: (יז) ונתנגע הביא ציפרין ונתנגע אין: (יח) חטאת ורבי יהודה: (יט) מצורע שהפריש קרבנו והעשיר תיבות שהביא אשמו נמחק: (כ) יעקב סבר דבר תיבת אומר נמחק: (כא) עי' בחדושין: (כב) הפילה בתוך אות ר' נמחק: (כג) עי' בחדושין: (כד) יכול אף על תיבות אינה מביאה אלא קרבן אחד נמחק: (כה) אכלה חלב וילדה אכלה דם: (כו) יכול אף על: (כז) מלאת ל"א יכול על הזיבה שלפני מלאת ועל הזיבה שלאחר מלאת ועל הלידה שלאחר מלאת כו': (כח) דהכי איתא: (כט) עי' בחדושין: (ל) דנקבה ושמשה תיבת דטומאה נמחק: (לא) זו אע"פ שהיא לאחר פ' של ראשון ולהכי: (לב) דשני אין מביאה רק קרבן: (לג) מלאת דראשון דלא: (לד) תיבת מ' נמחק: (לה) מביא אחת על שתי לידות חייב על. תיבות הא אחר מלאת ל"ש: (לו) ולא מניא מלאת תיבת מטמא נמחק: (לז) כאחת אע"ג דאית ליה נמי מלאת לשני ושלישי לאו בר קרבן הוא: שלישי הקיף וכתב כך נ"ל: (לח) פשיטא דהשתא מעוברת וחזרה ונתעברה ואמרי רבנן מביא קרבן אחד על כולן יולדת תאומים מביעא ר"ל דמדבר מרעוב הוא עושה סד"א:

(ז) ועי' לעיל נאות מ' כשם התוס' דשני קושיא זו.

מחמת חולי או מחמת אותן דברים שבודקין בהן את הזב: מבשרו. מעצמו: ומטמא בראיות. בג' ראיות: כבימים. כזבה בימים דכתיב בזב ג' פעמים זובו: וזבה. בימים ואשה כי תזוב ימים רבים ימים שנים רבים שלשה: וזבה מטמא באנוס. דלא כתיב בה מבשרה והאי דכתיב ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה מבשרה האי בנדה קא מיירי והאי בבשרה לפנין מינה מלמד שמטמא בפנים בכתרך: כשהוא אומר והצרוע הרי כאן שנים. צרוע דלעיל והאי והצרוע הרי שנים אחד לאיש ואחד לאשה: א"כ מה צורך לומר איש נתקו הכתוב לדין פריעה ופרימה מענין של מטה מן והצרוע סתם דמשמע [נמי אשה] ותנא לצרוע של מעלה דכתיב ביה איש פורע ופורם דהיינו דכתיב בלשון זכר בגדיו וראשו. לישנא אחרינא א"כ כיון דמצרוע נפיק בין איש ובין אשה ובין קטן א"כ למה כתיב איש לענין של מטה לומר לך כו': ולא מחרן לאהלה. שאם היא מצורעת ובעלה אינו מצורע מותר לשמש עמו: זב וזבה עיקר טומאתן חלוקה. דזב בראיות וזבה בימים אבל מצורע ומצורעת אין טומאתן חלוקה דאידי ואידי שיעור טומאתן בכגרים הוא: ור' אליעזר סבר גר מייתי קרבן בין לאכשוריה למיעל בקהל ובין לאכשוריה למיכל בקדשים כדאמרינן לקמן בברייתא גר מעוכב לוכל בקדשים וההוא סתמא ר' אליעזר היא: ונזיר נמי מכדי כיון דצריך קרבן למישרייה ביין אע"ג דחולין אפי' הכי תנייה במתניתין: ולר' אליעזר

(ח) ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה. ר' יוסי ברבי יוסי) בר' יהודה דתניא. (ט) ומאי דרבי יוסי. (י) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (יא) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (יב) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (יג) ומצורע שנתנגע כו' כדמפרש דבלאו הכי לא מצינו למימר דכולה נגע אריכתא היא. (יד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (טו) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (טז) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (יז) הביא ציפרין ונתנגע לא עלו לו עד שיביא חטאתו. (יח) אמר רב יהודה אמר רב שלשתן מקרא אחד דרשו. (יט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (כ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (כא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (כב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (כג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (כד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (כה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (כו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (כז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (כח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (כט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (ל) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (לא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (לב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (לג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (לד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (לה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (לו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (לז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (לח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (לט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (ס) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (ע) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (צ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (צא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (צב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (צג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (צד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (צה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (צו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (צז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (צח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (צט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (ק) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קי) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קיא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קיב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קיג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קיד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קטו) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קטז) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קיז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קיח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קיט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קכ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קכא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קכב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קכג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קכד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קכה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קכו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קכז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קכח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קכט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קל) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קלא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קלב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קלג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קלד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קלה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קלו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קלז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (קלח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (קלט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (מח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (מט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (נח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (נט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (ס) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (סח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (סט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (ע) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (עח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (עט) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פ) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פא) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פב) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פג) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פד) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פה) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פו) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פז) אלא לאו ש"מ ר' יוסי ברבי יהודה היא ומאי רבי ומאי ר' יוסי אות ד' נמחק. (פח) ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. (פט

בטומאה מה לי א"ר יהודה. מי אית ליה מלאת לשני לענין ימי טוהר [יח]: **לא קאמר ר"א אלא לענין קרבן.** הוא דלית ליה מלאת לשני הואיל ובתוך זמן קרבן ראשון בולד: **אבל לענין טומאה וטהרה.** מונה לעצמו לבד אותן של ראשון וקרבין ימי הטומאה על שמו ומסולקין ממלאת של ראשון: [יט] **ומיפסקא טומאה דשני.** אם ימי טוהר של ראשון וממלא ימי טוהר דראשון דהא מלאת ז"א דלא מלינן ליה לר' יהודה דהוה עיקר והדר מני שמונים [כ] ימים ימי טוהר לשני: **או דלמא חומרא אית ליה.** לאפוקי לקרבנות [כא] ויהיב ימי טומאה וימי טוהרה לשני משעת לידתו ואילך ומעובכת לאכול בקדשים עד מלאת ימי טומאה וטהרה אבל קולא לית ליה להיות ימי הטומאה נקראין על שמו דשני להיות גומרין [כב] דשלמה לראשון תחתיהן דלהאי מילתא נמי [כג] כמאן דליתיה דמי וימי טוהר דראשון לא ממלינן ומימלי לשני ימי טוהר אחריני תחתיהן דהא קולא היא דמיכל טוהר דמיכ וקולא לית ליה והא ליכא למימר דליהוי שני בטל לגמרי ממומת מלאת דהא נמי קולא היא דהא [כד] אם כן מכשרת לאכול טבולת יום בקדשים ועל כרחך בעית למיתב ימי טוהר לשני הלכך אי יהבת לראשון השלמת ימי טוהר קולא היא: **שוחטין.** את הפסח וזורקים עליה ביום ארבעים לזכר. קס"ד ביום מ' דימי טוהר דזכר: **והוינן בה עד כאן טמאה היא.** דממוסרת כפרה [כה]: **אמר רב חסדא הא מני ר' יהודה היא דאמר ולד שני כמאן דליתיה דמי.** ומוקים הא מתניתא ביולדת תמומים היום אחד ושני למחר דמ' דשני הוי מ"א לראשון והיום ראויה להביא קרבנה על הראשון ואשמועינן דשוחטין עליה [כו] ואפי' ממוסרת כפרה ולאחר שחיטת הפסח תביא כפרתה [כז] ותאכל לערב הפסח אלמא ולד שני כמאן דליתיה להיות מעכב עליה שתהא מונה לו ותשכח ימי טוהר שלה עד לעתר: **ואי אמרת בטומאה שביא לה לר' יהודה כמאן דליתיה דמי.** לגרוס ימי טומאה שלו [כח] השלמה לימי טוהר של ראשון היכי שחטינן לאורתא נמי לא מציא אכלה דאי אכלה כתוך ימי טוהר שלו דאי אכלה שהולד השני גרם להאריך ימי טוהר של ראשון יום אחד שהרי שמיני לראשון הוא שביעי לשני ומימי טומאתו הוא והספיק מניינו של ראשון ונריכה להשלימו ועד יום מ' ושניה לראשון אינה רואה להביא כפרתה אלא לאו ס"מ כמאן דליתא [כט] דמי ועולין ימי טומאה וטהרה [לא] שלו לענין ימי טוהר של ראשון: **לעולם אימא לך דו.** והשיא בריתא לאו בולד שני מיתוקמא [לב] אלא בכל ולדות דעלמא ודקשיא לך הא לאורתא נמי מתוסרת כפורים היא בשפסח הבא בטומאה עסקינן דנטמא רוב הקהל ואשתרלי טומאה לגביה: **לא יאכלו ממנו כו'.** דכי אשתרלי טומאה בלבור לגבי טומאת מת אשתרלי דכתיב (במדבר ט) אשר כי יהיה טמא לנפש וגו' ועלה דרשינן (פסחים דף סו:) אים נדחה לפסח שני ואין לבור נדחין אלא עושין בטומאה: **לא יאכלו בדלא טבלו.** דלא פסקו מזיבה או פסקו ולא סברו ז' ולא טבלו אבל יולדת ביום אחרבעים היא טבלה בשמיני לידתה: **אמר רב אשי רבא.** [לג] **ביום מ' נמי לא חזיא.** אפי' לאורתא דהא מיתסרא כפרה [לד] וקס"ד מחוסר כפורים דזב כזב דמי ואינו אוכל בפסח הבא בטומאה: **הא דרבא בשמיטת קדשים בתמיה פ"ב** (זבחים יז:): **אמר רב אשי רבא.** לא מתרץ לה [לה] ביום מ' דימי טוהר כלל אלא אבי מוקים לה ביולדת ביום מ' להריונה וילדה זכר שוחטין עליה בו ביום ור' ישמעאל היא דאמר בפרק המפלת תחיכה (דף ל.) בריית נקבה לפ"ש: **יבשפא.** בלא דם: **הקבר.** רחם: [לו] **יכול בין לצופין.** כגון אלא הפילה בינתיים: **בין מפוזרין.** כגון אם הפילה לסוף נ"ד יכול יפסיקו לה [לז] טומאת הנפל ויבלימו לה ששים יום של טהרה לילדה הראשונה לבד מימי טומאת הנפל המפסיקין בינתיים: **תלמוד לומר יום מה יום כולו לצוף.** אם טמא טמא ואם טהור טהור אף ששים יום [לח] כולם לצופים לטהרה: **מי אית לה מפוזרין.** הא מוולד שני מגיא ולא משלמו ימי טוהר דראשון אלא אחר אחרון הולכין הלכך לא משכחת להו מפוזרין לעולם: **אלא לאו ר' יהודה היא.** דלדידיה דראשון [מ] דלדידיה דראשון עיקר לענין קרבן ואשמועי' הכא דלענין טומאה וטהרה לית ליה ימי טוהר דראשון דל"כ לא משכחת לה טהורין לרופין אלא משני מגיא [מא] וש"מ חומרא בעלמא אית ליה במתני' לאפוקי קרבנות ולענין קרבן לחודיה הוא דמני דראשון אבל לגבי טומאה להשלים ימי טוהר דראשון למנותן מפוזרין לית ליה [מב] דקולא היא דהדר בעיא למיתב ימי טוהר לשני: **לעולם רבנן היא.** וה"ל מפוזרין ביולדת זכר בתוך שמונים של נקבה שימי טוהר של זכר כלין קודם לשמונים דנקבה דאמרה ובכה"ג דימי טוהר של שני כלין קודם לימי טוהר דראשון לית להו לרבנן דמוולד שני ליתנו ובעיא לאשלומי ימי טוהר דראשון ואתא קרא לאשמועינן דלא משלימין לבתר ד' לידה דאמרה שבעה כנגד ז' ימי טומאה דזכר שהפסיקו בינתיים אלא משני מוקה: **סוף סוף.** לא משכחת הכי [מג] דשלמין שמונים דנקבה קמייתא **ועד מנ** כאן מ' דזכר לא שלמין דלא משכחת לידת זכר עד נ"ד דנקבה י"ד דטומאה דנקבה ומ' דילירת הזכר [מד] וכיון [מה] (דרבינן לוולד שני משוס דלא) מפוזרין: **ביולדת תאומין.** שנתעברו [מו] **נעשיים לימי טהרה.** עשיים לאו דוקא הוא הדין לצליר מהכי או טפי מהכי:

תוספות וקולא לית ליה. להשלים ימי טוהר לראשון (ימי טוהר לראשון) במספר ימי טומאת הנשי פירש"י ובשני נמי אינו בטל לגמרי דהוי קולא דמכשרת לאכול בקדשים להכי בעי למיתב ימי טוהר לשני כו' ואין נראה מדמייתי עלה שוחטין חוזקין כו' ובעי למפשט מינה דולד שני כמאן דליתיה והשתא אי יהבת ימי טוהר לשני אמאי שוחטין עליה ביום מ' לשני אכתי עדולת יום היא ואינה ראויה להביא קרבן לידה עד למחר יום מ"א לשני ועוד לפירושו דבעי למימר חומרא הוא לגבי קדשים למיתב לה ימי טוהר חומרא דאמי לידי קולא הוא שאתה מחיבה לשמש עם בעלה כל אותן הימים אע"פ שהיא רואה לכן נראה דלר' יהודה לא יהבינן לשני ימי טוהר כלל ולרבנן היכי דימי טוהר דשני נמשכין אחר ימי טוהר דראשון מניגן מצני אחר ימי טוהר דשני אין נמשכין אחר הראשון מניגן מראשון דאע"ג דס"ל דמניגן משני מודו היכי דמשכו ימי טוהר דראשון טפי דמייה מניגן וכן משמע לקמן דמוקי כרבנן הא דששים לרופין וקדמה נקבה וזכר בתרא ויולדת לזכר בעשיים לימי טהרה וכו' ולרבנן הוו להו ימי טומאה וימי טהרה שוין ומאחרון מניגן שמייגנו נמשך מחבירו וכדאמי בתוספתא ולדה וטומאה שתפסוה מן האחרון כמו שאם טומאת במת שסופר לטומאה אחרונה אז אינו אלא כנדה שסופר מן הראשון ת"ל כו' דנדה סופרת מראשון ויולדת מאחרון ואינן שוות ולכך נראה אם ראתה בתוך ז' ימי לידתה לא תשביון כראותה בתוך ימי נדתה לספור מראשון אלא סופרת ז' ימים מראיה ואילך וכן אם ילדה בתוך ימי נדתה אינה מונה אלא מיום לידתה והא דאמר בולד אחר ולד שסופרת אחר אחרון הא כשנמשכין ימי טומאת ולד אחרון אחר ימי טומאת ולד ראשון דומיא דטומאת הזב וטומאת נדה דמייתי עלה בתוספתא אבל אם ילדה זכר אחר [נ"ל ד"] ז' ימים או ה' ליידת מון הנקבה בטל ולא תמנה אלא ז' ימים מיום לידת זכר אחרון שהן כלים ליום י"א או י"ב לנקבה ויתמילו ימי טוהר מכאן ואילך דכיון דז' ימי טומאת זכר נבלעין בתוך (ז') שבועים של נקבה אין ימי טומאת נקבה בטלין: **אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם.** תימה א"כ למאי איצטריך למיכתב גבי זכר וטומאה ז' ימים ואומר רבי דאי לאו הא"ל טומאת מפסיק בינייהס ה"נ ל"ג ומפ"ה שבועיים כ"ש זכר שהוא מועט וכה"ג איכא בת"כ: **ש"מ** חומר כו'. דליכא למימר לרופין הייגו מימי פפורו של זב שלא יהא טומאה מפסיק בינייהס ה"נ ל"ג יום יהיו נקיים דכתיב תשב על דמי טהרה אלמא לאין נקיים נקיים:

ביום מ' ליצירת זכר. אף שאין יכולין לידע יום שהיה נקבוע לילדה דהלא שכבת זרע שהיה נקבוע שמאל היה בקי כדאמרינן פרק המפלת (נדה כה:) שאני שמואל דרב גובריה:

קא משמע לן. פירוש אפשר לפתיחת הקבר בלא דם והכי פסיק נשאלמות דרב אחאי מהאי מדשוחטין וזורקין: מכלל

[א] יולדת [ב] שוחטין וזורקין עליה ביום מ' לזכר וביום שמונים לנקבה [ג] עד כאן טמאה היא ואמר רב חסדא הא [ד] מני ר' יהודה הוא דאמר ולד שני כמאן דליתיה דמי [ה] ואי אמרת בטומאה ס"ל לר' יהודה ולד שני כמאן דאיתיה דמי היכי שחטינן עלה ביום מ' לאורתא נמי לא מציא אכלה אלא לאו ש"מ לטהרה ולטומאה [ו] ס"ל לרבי יהודה ולד שני כמאן דליתיה דמי לעולם אימא לך לטומאה ולטהרה סבירא ליה לרבי יהודה דולד שני כמאן דאיתיה דמי [ז] וכי תניא ההיא בפסח הבא בטומאה ומי אכלה והתנן [ח]ב פסח הבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות ההיא [ט] לא אכלי כי לא טבילן כי תניא ההיא דשוחטין וזורקין עליה דהא טבלה א"ה משמיני דיליה הוא דחזיא משמיני לא חזיא [י] גקסבר טבול יום דזב כזב דמי אי הכי ביום מ' נמי לא חזיא [יא] לאיי ביום מ' חזיא [יב]קסבר מחוסר כפורים דזב לאו כזב דמי ולרבא [יג] דאמר מחוסר כפורים דזב כזב דמי הא [יד] מתנייתא היכי מתרץ לה אמר רב אשי רבא [טו] מתרץ לה ביום מ' ליצירת זכר וביום שמונים ליצירת נקבה ור' ישמעאל היא [יז]דאמר לזכר מ' ואחד לנקבה שמונים ואחד [יח] סוף סוף תיפוק לי דטמאה היא משום נדה בלידה ביישתא [יט] אי הכי מאי למימרא מהו דתימא [כ] אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם [כא]קמ"ל [כב] [כג]דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם א"ר שמעיה ת"ש [1]ששים [כד] יכול בין רצופין בין מפוזרין ת"ל יום מה יום [כה] רצוף אף ששים כולן רצופין מני [כו] אלימא רבנן מי אית לרבנן מפוזרין אלא לאו רבי יהודה היא ומדקא יהיב לה ששים רצופים בהדי הדדי ש"מ חומרא אית ליה לר' יהודה קולא לית ליה לא [כז] לעולם רבנן היא והכא במאי עסקינן [כח] ליולדת זכר מתוך שמונים של נקבה סוף סוף שלמין יומי דקדמאה ועד [כט] כאן דבתראה לא שלמין דהא רבנן [ל]ולד שני מנו אלא משכחת לה לרבנן ביולדת תאומים נקבה קדמייתא וזכר בתראה וכגון דילידתיה לזכר בתראה בעשרים ליומי טהרה דבעיא מינקט ליה שבעה יומי טומאה דלידה [לא] תאומים נקבה וה"ק יכול היכא דילדה תאומים נקבה מעיקרא וזכר לבסוף תפסיק טומאה דלידה במציעי ונימני לה ששה וששים מפוזרין ת"ל יום מה יום כולו רצוף אף ששים כולם רצופין אמר אביי ת"ש [2]שלשים יכול בין רצופין בין מפוזרין ת"ל יום מה יום כולו רצוף אף שלשים רצופין מני הא אלימא רבנן ומי אית להו לרבנן מפוזרין

כח א מי"י פ"א מהל' מחוסרי כפרה הל' ה וכאילו מ"ש:
כט ב מי"י פ"ד מהל' איסורי מזבח מקדש הל' יב ופ"ז מהל' ק"פ הל' ח:
ל ג מי"י פ"ו מהל' ק"פ הל' ג וכאילו מ"ש:
לא ד מי"י שם הל' ד וכאילו מ"ש:
לב ה מי"י פ"ז מהל' איסורי מזבח הל' ט:

תורה אור השלם

1. וְאִם נֹקְבָה תֵלֵד וְטָמְאָה שְׁבֻעַיִם בְּנִדָּתָהּ וְשִׁשִּׁים יוֹם וְשִׁשֶּׁת יָמִים תֵּשֵׁב עַל דְּמֵי טָהֳרָהּ: ויקרא יב ה
2. וְשִׁלְשִׁים יוֹם וְשִׁלֹּשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדְמֵי טָהֳרָהּ בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגָּע וְאֶל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד מְלֹאת יְמֵי טָהֳרָהּ: ויקרא יב ד

שיטה מקובצת

[א] לא קאמר ר' תיבות קא"ל נמחק: [ב] יצאה בשעה שראויה: [ג] ז' ע' בחדושין: [ד] לנקבה וקשיא לן ביום מ' לזכר ויום פ' לנקבה עד: [ה] הא. ס"א הא מתניתא תניא ור' יהודה היא: הא מני ר"י היא דאמר כו'. והא דקתני יולדת שוחטין וזורקין עליה ביום מ' לזכר ופ' לנקבה בתאומים איירי וכבון שילדה ולד שני למחרתו של ראשון וביום מ' לזכר ופ' לנקבה דקתני אשני קאי דהיינו פ"א ומ"א לראשון ולשני כמאן דליתיה דמי. תוס': [ו] ואי אמרת כו' אלא ש"מ לטומאה ולטהרה ס"ל לר"י דולד שני כמאן דליתיה דמי. ופ' ולא מצינו טהרה לשני כלל והיינו כלישנא בתרא דאי (דילמא) [נימא] כפי' (רש"י) [ר"י] ולפרש"י לא פשיט מה דמיבעיא ליה. תוס': [ז] ולטומאה נמי ס"ל: [ח] כי תניא ההיא בפסח הבא בטומאה. ויום מ' לאו דוקא ולקמן פריך ליה. תוס': [ט] ההיא דלא אכלן כו': [י] חזיא דקסבר טבול: [יא] חזיא דהא מחסרה כפרה לאיי ביום מ' חזיא דקסבר מחוסר: [יב] הא מתניתא היכי אות י' נמחק: [יג] ע' בחדושין: [יד] סוף סוף תיפוק לי דטמאה משום נדה. מצי לאוקמא דקיימא בימי זיבה ולידה בקושי ריש קושי לנפלים. תוס': [טו] ע' בחדושין: [טז] קמ"ל אר"ש תיבות דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם נמחק: [יז] ע' בחדושין: [יח] יום כולו רצוף: [יט] ע' בחדושין: [כ] עסקינן ביולדת זכר בתוך שמונים של: [כא] ועד כען דבתראה לא שלמין ובהא רבנן: [כב] תיבות תאומים נקבה נמחק: [כג] טוהר או לא: [כד] חיבות לא קאמר ל"ש ונמחק: [כה] ומיפסקא ימי טומאה: [כו] שמונים ימי לידה אלא לא תיבת ימים נמחק: [כז] לקרבנות וגם טומאה נמי חומרא אית ליה ויהיב: [כח] משעת לידתו ואילך אות ה' נמחק: [כט] נמי אמרי' כמאן: [ל] דהא קא משכחת תיבות אם כן ל"ש: [לא] כפרה שהרי אין מביאה קרבנותיה עד מ"א יום הס"ד: [לב] עליה הפסח אפילו היא מחוסרת כפרה בשביל השני ולאחר: [לג] כפרתה על הראשון ותאכל: [לד] שלו השלמת תחיתן לימי אות ה' נמחק: [לה] דליתא לשני דמי כלומר לגדום הטומאה לראשון תחתיתן ולהאריך ימי טוהר של ראשון אחרי ימי טומאתו של שני יעולים: [לו] וטהרה של שני למנין אות ר' נמחק: [לז] מיתוקמא כלומר בתאומים אלא בכל ולדות דעלמא כדס"ד מעיקרא שלא ילדה אלא זכר ביום מ' ר"ל מ' דימי טוהר דזכר ודקשיא: [לח] חזיא הס"ד ומה"ד טבול יום דזב כזב דמי והיא טבולת יום ארוך עד מ"א לזכר ופ"א לנקבה הס"ד ומה"ד ביום: [לט] כפרה דהיא אינה מביאה כפרתה עד יום מ"א לזכר ופ"א לנקבה וקס"ד: [מ] לה לימי טהרה דראשון טומאת: [מא] ע' בחדושין: [מב] תיבות דלדידיה ראשון נמחק: [מג] ע' בחדושין: [מד] מתיבות דקולא עד סה"ד בס"י ליתא: [מה] ועד כען מ' אות א' נמחק: [מו] הזכר וא"כ לא שלמי מ' דימי טוהר הוה פ' דנקבה וכיון דלרבנן מולד שני מגיגן לא משכחת מפוזרין וא"כ הדרא קושיא לדוכתיה למאי

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה סוף סוף לא משכחת סכי. נ"ב כאשר תלת דנשלמו ימי שניים קודם דנשלמו ימי ראשונים דהכי עכשיו שלמין שמונים כו': (ב) באי"ד וכיון דמנינן לוולד שני לרבנן לא משכחת מפוחרין:

גליון הש"ם

גמ' קס"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם. מדברי הרשב"א בתא"ל הובא בש"י רס' קלד מבואר דסי' לו הגי' כאן קמ"ל ולד דגמר לוחמו מפתח טופי פתוח ממי לא נפתח טופי:

מוסף רש"י

פסח הבא בטומאה. שנטמאו רוב בכור בטמא ועשו פסח בטומאה, לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות. אם בשביל דאכלי ליה טמאי מקום (בכורות לא.) דגבי טמא נגעם כתיב אים, אים מדמה ואין ליבור נדמין, אבל גבי זיבה אף ליבור נדמין (פסחים צה: וכביי"ז שם סז). מחוסר כפורים דזב כזב דמי. הוא הדין למלוכע אלא מד מגייהו נקט, ממוסר כפורים כזב דמי לענין קדשים שלא הותר אלא הוהו ליה כאילו לא עבר, ואם אכלו חייב כרת לו אם נגע בהו טיומאן למנות בהן לאזון ושני (זבחים יז:).

רבינו גרשום

דקתני נזיר אע"ג דלא צריך למישריה בקדשים אלא בחולין ניתני נמי נזיר טמא דצריך קרבן למישרייה בין קסבר ר' אליעזר נזיר טמא כי מייתי קרבן לאו למישרייה ביין קא מייתי ליה אלא שיהא ראוי למיהל עליה נזירות דטהרה כדכתיב והימים הראשונים יפלו ואסור בין עד שיגמור נזירות דטהרה הלכך לא תני נזיר טמא: עד שיביא קינו. שתי פרידין: אם הביא אחת שחרית אוכל בקדשים לערב ויכול להביא האחרת אפי' לאחר זמן; אם הביא חובתו מן הבהמה. אפי' בהמה אחת לעולה יצא או שתי בהמות עולה ושלמים יצא: ולא אמרו קן. שתי פרידין אלא להקל עליו אבל אם רצה להביא בהמה יביא. מה אתם. כשנכנסתם לברית ולמצות עולה ושלמים כדכתיב וישלח את נערי בני ישראל וגו': לעוף. לקינין איתרבי משום להקל כדאמרינן לקמן: לעולת בהמה. אחת לא כל שכן: מינט קרא כן ינשה והתם לא הוה מנחה: הוי אומר זו עולת העוף דבעולת בהמה עורה לכהנים ואילו בעוף אפי' מוראה ונוצה אסור בהנאה דהא נבלעין במקומן: ג) רבי אומר ככם כאבותיכם מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דמים רבי לית ליה דר' אליעזר בן יעקב דלמיכל בקדשים מייתי קרבן אלא קסבר לא מייתי אלא לאכשורי נפשיה בקהל שלא מצינו בכל התורה כולה אלא ב' פרידין: והקריבו הכהן אל המזבח שנאמר בנדבת העוף מה ת"ל והלא כבר נאמר והקריב מן התורים: שומע אני. שלא יפחות משנים דמינעוט תורים שנים: חובה מיהא לא אשכחן. דאתיא פרידה אחת והני דגר חובה ניתנו: בדמיך. בדם פסח ודם מילה: טבילה מגלן. דכתיב ויקח משה את הדם ויזרוק על העם היינו הזאה וגמירי דאין הזאה בלא טבילה (דגמירי) דהכי כתיב והזה הטהור על הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו: לדורותיכם כתיב דאפילו לדורותיכם

ג) ע"כ שיך לדף ח ע"ב